
ZABEZPIECZENIE WIERZYTELNOŚCI – PORĘCZENIE

Poreczenie.

Poręczenie jest umową cywilnoprawną, na podstawie której poręczyciel zobowiązuje się wobec wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby nie wykonał go dłużnik. Dłużnik nie jest stroną takiej umowy.

Poręczenie wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Poręczyć można zarówno za dług już istniejący, jak również za dług przyszły. W tym drugim przypadku konieczne jest określenie maksymalnej wartości takiego poręczenia. Poręczyciel odpowiada za dług solidarnie z dłużnikiem, każdorazowo w takim samym zakresie jak dłużnik (o ile poręczenie nie ogranicza zakresu odpowiedzialności poręczyciela).

Poręczenie jako zabezpieczenie.

W związku z tym, że poręczenia nie udziela dłużnik, a osoba trzecia, trudność może sprawić znalezienie osoby chętnej do zawarcia z wierzycielem takiej umowy. W praktyce najczęściej spotyka się poręczenia rodzinne (np. poręczenie rodziców za zobowiązania dzieci), poręczenia podmiotów powiązanych (np. spółka matka poręcza za dług spółki córki) lub poręczenia podmiotów zaangażowanych w działalność spółki prawa handlowego (np. wspólnicy poręczają za dług spółki).

Od statusu i wiarygodności poręczyciela zależy oczywiście wartość takiego zabezpieczenia. Niemniej każdorazowo wierzyciel uzyskuje możliwość egzekucji należnych mu środków od dodatkowego podmiotu (obok dłużnika).

Realizacja poręczenia.

Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel powinien zawiadomić o tym niezwłocznie poręczyciela. Zawiadomienie takie może przybrać formę wezwania do zapłaty, w którym wskaże się, że dłużnik opóźnia się z zapłatą i wyznaczy poręczycielowi termin, w którym oczekuje się spłaty długu, czy to przez dłużnika czy to przez poręczyciela.

Po upływie wskazanego terminu możliwe jest wystąpienie o zapłatę na drogę sądową. Dłużnik i poręczyciel odpowiadają za dług solidarnie, a więc możliwe jest pozwanie obu tych podmiotów. Wyłącznie od wierzyciela zależy, czy wystąpi z pozwem o zapłatę przeciwko jednemu z nich czy też pozwie obu. Wybór jednego z podmiotów nie uniemożliwia wierzycielowi w przyszłości dochodzenia zapłaty od drugiego z nich.

Plusy i minusy poręczenia jako zabezpieczenia.

Istotą poręczenia jest pojawienie się kolejnej (obok dłużnika) osoby odpowiedzialnej za dług. Im więcej podmiotów odpowiedzialnych za dług, tym mniejsze ryzyko, że wszystkie okażą się niewypłacalne.

Samo poręczenie nie ułatwia jednak sądowego dochodzenia roszczeń ani nie zmniejsza jego kosztów. Jak w każdym procesie konieczne jest wykazanie istnienia długu oraz podstaw odpowiedzialności dłużnika i poręczyciela. Pamiętać należy też o zachowaniu procedury wezwania poręczyciela, która wynika z umowy poręczenia.

radca prawny Mateusz Data

Leszno, dnia 25 lipca 2019 r.